

Պ Ա Ն Դ Ո Ւ Խ Տ Ն

Ա Ռ

Ծ Ի Ծ Ա Ռ Ն Ի Կ

Ծիծառնիկ, ծիծառնիկ,
Քո էր ուրեմն անտէրունջ այս բունիկ՝
Զոր այս երգին խորշ, — առաջին մըտնելու —
Տեսի թափուր, եւ աչք իմ արկ արտասուս,
Արտասուս, զի յիշեցի ես տըխուր՝
Որ պանդըխտիս ալ բոյն այսպէս է թափուր:

Ծիծառնիկ, ծիծառնիկ,
Ո՛հ, յինէ մի հարթչիր, փութան քո բունիկ.
Յիս՝ բարեկամ մի գըտանես եւ ընկեր,
Նըման քեզի պանդուխտ եմ ես, չես տեսներ.
Պանդուխտ, գիտեմ թէ զինչ քաշէ սիրտ կարօտ,
Պանդուխտ, գիտեմ պանդըխտութեան ցաւ մեռոտ...:

Ծիծառնիկ, ծիծառնիկ,
Երանի քեզ, ահա գըտեր քո բունիկ.
Պանդըխտութեան քո ժամանակ՝ լըցաւ կարծ.
Մոռցիր վըշտերն ու ճըռուողէ նորազուարճ.
Ի՛նձ թող ըզլիշտ՝ որ ո՛հ գիտեմ ոչ բընաւ
Թէ երբ եւ իմ պանդըխտութեանս է զըրաւ:

Ծիծառնիկ, ծիծառնիկ,
Քո յոյս գարունն էր որ գըտնես քո բունիկ.
Իսկ ինձ՝ ձըմեռն է յարատեւ ու ձըմեռ,
Հայրենեացս հետ կորեաւ գարունս վարդաբեր.
Վա՛հ, պանդըխտին մութ կերելի լոյս՝ օտար,
Օգ՝ անախորժ, ջուրը՝ լեզի, հացը՝ քար...:

Ծիծառնիկ, ծիծառնիկ,
Ա՛խ, երբ դառնաս նորէն յանուշ այս բունիկ՝
Պիտի լըսես իմ բարեւիս դողը ո՞ջ ձայն՝
Թէ՛ պանդըխտիս գըտնես խըրճէթ՝ լուս, ունայն...
Թըռիւր յայնժամ գերեզմանին իմ հողիկ,
Խեղճ պանդըխտին բեր հայրենեաց մի խապրիկ...:

Ծիծառնիկ, ծիծառնիկ: